

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 15. ledna 2019 projednal v trestní věci obžalovaného nstržm. **Š. V.**, nar. Xxx v xxx, trvale bytem xxx doručovací adresa xxx, odvolání **státního zástupce** Městského státního zastupitelství v Praze, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10. října 2018, sp.zn. 5 T 32/2018 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á .**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 5 T 32/2018 ze dne 10.10.2018 byl obžalovaný nstržm. Š. V., policista, podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 24.5.2018 sp. zn. 2 KZV 1/2018, pro skutek, že dne xxx krátce po 14:00 hodin v Praze 8, kdy řídil služební motorové vozidlo Policie ČR zn. Škoda Octavia, r.z. xxx v policejním provedení po Rohanském nábřeží, ve směru od Karlína k nábřeží Ludvíka Svobody, poté, co ve služební radiostanici zaslechl hlášení o tom, že jiné hlídce PMJ ujíždí ve směru od Holbovy ulice do Těšnovského tunelu nezjištěný motocyklista na motocyklu zn. Honda r.z. xxx, který nerespektuje pokyn policistů k zastavení, dojel k vyústění Těšnovského tunelu u Hlávčova mostu, pokračoval směrem ke středové zdi oddělující jednotlivé jízdní směry v tunelu a poté ve 14.06 hodin použil v rámci služebního zákroku proti ujíždějícímu motocyklistovi donucovací prostředek zahrazení cesty vozidlem ve smyslu § 52 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) tím způsobem, že se služebním vozidlem náhle přešel do protisměru, kde vozidlo zastavil kolmo na směr jízdy napříč oběma jízdními pruhy vedoucími směrem na Karlín, a učinil tak přesto, že v daném okamžiku nebyl schopen správně odhadnout rychlost protijedoucího motocyklu zn. Honda CBR 600F r.z. xxx, jehož řidič poškozený T. B., nar. xxx, při rychlosti jízdy 124 až 136 km/h a vzdálenosti 43 až 47 m od vytvořené překážky nemohl i přes intenzivní brzdění zabránit střetu obou vozidel a narazil přední částí motocyklu do pravého boku služebního vozidla policie řízeného obžalovaným, v důsledku střetu vozidel poškozený přelétl služební vozidlo a dopadl za jeho levou boční částí na vozovku a utrpěl při tom otevřenou výmknutí lokte vlevo, zlomeninu jamky kyčelního kloubu vlevo, zlomeninu nosních kůstek a poranění močového měchýře bez otevřené rány do dutiny, tedy zranění s dobrou léčou a spojená s omezením v obvyklém způsobu života přesahujícím šest týdnů, kdy pracovní neschopnost poškozeného trvala do 11.10.2017, v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, neboť skutek není trestným činem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

2. Soud I. stupně provedl rozsáhlé dokazování, kdy vyslechl obžalovaného Š. V., z jehož výpovědi zjistil, že se obžalovaný rozhodl vytvořit zátaras svým vozidlem, aby zamezil nebezpečné jízdě motocyklu řízení poškozeným T. B., kterého rovněž v rámci hlavního líčení vyslechl. Dále vyslechl dalšího člena hlídky, svědka J. B., který jel ve vozidle s obžalovaným Š. V.. Přečetl výpověď policisty M.S. tvořící další hlídku, vyslechl členy další hlídky, která pronásledovala poškozeného B., a to policisty J.O. a Z.Ž. a další policisty R.F. a J.B., kteří společně s M.S. tvořili další policejní hlídku, která rovněž pronásledovala poškozeného B.. Rovněž soud I. stupně přečetl výpověď svědkyně V. Ř., která řídila vozidlo Citroen, které pouštěl obžalovaný V. před vytvořením zátarasu. Vedle svědeckých výpovědí nalézací soud provedl dalších důkazů, včetně znaleckého posudku z oboru dopravních nehod Ing. Stanislava Kadlece, který byl rovněž slyšen při hlavním líčení, kdy mimo jiné z výslechu tohoto znalce zjistil, že poškozený B. na motocyklu do tunelu zrychloval až na rychlost 150 km/hod., kdy v čase 1,5 sekund začal intenzivně brzdit s maximálním brzdovým zpomalením a v době střetu snížil rychlost na rozmezí 81 – 89 km/hod. s tím, že pokud by jel poškozený předepsanou rychlostí 50 km/hod., zastavil by ještě před policejním vozidlem, a to 17 m před vozidlem. Soud I. stupně provedl i další písemné důkazy, které měl k dispozici týkající se obžalovaného V., pronásledování poškozeného B., pohybu policejních hlídek, výpisu z GPS pronásledujících vozidel, policejní relace a po zhodnocení všech těchto důkazů v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu dospěl k závěru, že provedené důkazy dostatečně nepotvrzují, že jednání obžalovaného by bylo možno subsumovat pod jakékoli ustanovení trestního zákoníku. Soud I. stupně se pečlivě zabýval příslušnými ustanoveními zákona o policii, zejména § 52 písm. f) tohoto zákona, který vyjmenovává jednotlivé druhy donucovacích prostředků, přičemž pro užití donucovacích prostředků v obecné rovině zákon od policisty vyžaduje ochranu bezpečnosti jeho osoby, jiné osoby nebo majetku nebo k ochraně veřejného pořádku, a to dle § 53 odst. 1 zákona o policii. Konkrétní použití prostředků násilného zastavení vozidla pak následně vymezuje § 55 odst. 1 písm. a) zákona o policii, kdy je vyžadováno předchozí neuposlechnutí výzvy k zastavení vozidla, a konečně ustanovení § 55 odst. 2 zákona o policii, které vyžaduje přiměřenost vzhledem k možné škodě na životě, zdraví a majetku. Vzhledem k povaze donucovacího prostředku zákon ukládá zásadu přiměřenosti, tedy aby policista při užití donucovacího prostředku dbal i toho, aby nedošlo k ohrožení života a zdraví jiných osob, než toho, proti němuž zákrok směřuje a pokud jde o život nebo zdraví toho, proti němuž zákrok směřuje, musí policista dbát, aby jeho život a zdraví byly ohroženy jen v míře nezbytné pro dosažení účelu zákona. Podstatou tohoto donucovacího prostředku je a zákon s tím koneckonců dle názoru soudu I. stupně počítá, že v určité situaci bude osobě, vůči které donucovací prostředek směřuje, způsobena újma, ba dokonce připouští, aby byla nepřiměřená z té logiky, že při odvracení útoku jiného nebezpečného chování musí být použita síla vyšší a razantnější, než je síla útočníka, aby byl zákrok v podstatě účinný. Tyto podmínky jsou jedinými, kterými zákon určuje jako limity praktického užití. Na uvedenou dopravní nehodu tak nelze nahlížet jako na běžnou dopravní nehodu v silničním provozu, neboť nešlo o takovou situaci, ale naopak šlo o služební zákrok obžalovaného, šlo o krizi a jednání obžalovaného, který reagoval na nastalou situaci. Předchozí jízda poškozeného byla zcela nebezpečná, poškozený věděl, že je pronásledován policejními hlídkami, snažil se ujet za každou cenu, včetně porušování pravidel silničního provozu. Z jeho výpovědi učiněné v hlavním líčení konstatuje soud I. stupně, že poškozený dosud nemá reálný nadhled nad svou nebezpečnou jízdou, kterou označuje toliko za „pitomost“, kdy si nepřipustil jakékoli riziko pro své okolí a pokud vypovídal, že jednou červenou „profrčel“ a místy „letěl“ až 150 km/hod. a o svých pronásledovatelích věděl a chtěl jim přesto ujet, lze toto jednání hodnotit jako nebezpečné a život ostatních účastníků silničního provozu ohrožující. Pouze čistou náhodou nedošlo během této předchozí nebezpečné jízdy poškozeného ke střetu s ostatními účastníky dopravního provozu, který by při této vysoké rychlosti mohl mít fatální následky. Soud I. stupně tak nedospěl oproti tvrzení státního zástupce, že měl obžalovaný jednat nedbale při užití donucovacího prostředku a pokud je namítáno, že poškozený neměl dostatečný prostor k tomu, aby se rozhodl

pro zastavení před zátarasem, tedy že to obžalovaný provedl nečekaně na poslední chvíli, odmítá soud I. stupně tento výklad, tedy že by obžalovaný musel užití zátarasu pouze tak, aby měl ujíždějící možnost před vozidlem vždy bezpečně zastavit. Takováto limitace ze zákona nevyplývá. Navíc je uváděno, že určitá újma je předpokládána, tedy že by mohlo dojít i ke střetu, což nemůže být důvodem legálnosti zákroku obžalovaného. Takovéto omezující podmínky nevyplývají ani z dostupné metodiky, která je ve věci násilného zastavení vozidla poměrně chudá. Soud I. stupně pak hodnotí i další možnosti zastavení vozidla, například pomocí zastavovacího pásu. Soud I. stupně rovněž dospěl k závěru, že na základě provedeného dokazování byl zákrok obžalovaného přiměřený, obžalovaný měl informace o tom, že přistoupil k uvedenému zákroku proti ujíždějícímu poškozenému, který se pohyboval nebezpečně, riskantně, velmi rychle, nerespektoval pravidla silničního provozu. Obžalovaný se pro využití zátarasu rozhodl rychle, jeho úvahu ovlivnil předpoklad, že poškozený při výjezdu z tunelu bude nucen zpomalit, neboť zde stála další vozidla, a proto předpokládal, že poškozený před zátarasem zastaví. Nakonec se tato jeho úvaha ukázala jako nedostatečná v zabránění střetu, nicméně tento manévr soud I. stupně na straně obžalovaného nehodnotí jako nedbalý. Navíc z dokazování vyplývá, že doba po njetí do protisměru byla minimálně prodloužena o pouštění vozidla řízeného svědkyní Ř.ou. Po zvážení všech těchto okolností proto dospěl soud I. stupně ke zprošťujícímu výroku.

3. Proti tomuto rozsudku včas a řádně podal státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze odvolání, a to v neprospěch obžalovaného, které bylo řádně odůvodněno. Státní zástupce nesouhlasí s formulovanými právními závěry nalézacího soudu. Vytýká soudu I. stupně, že nezhodnotil všechny relevantní důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy rozebírá naplnění skutkové podstaty přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, kdy soud I. stupně pouze konstatoval, že jednání obžalovaného nenaplnilo žalovanou skutkovou podstatu, kdy se státní zástupce domnívá, že toto jednání naopak tuto skutkovou podstatu beze zbytku naplnilo. Poranění poškozeného je v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného spočívající v jeho řídicím manévru, kdy náhle vjel služebním vozidlem do jízdni dráhy motocyklu řízeného poškozeným, za situace, kdy nemohlo dojít k zamezení střetu. Státní zástupce rozebírá subjektivní stránku přítomnosti zavinění ve formě nedbalosti, tudíž protiprávnost jednání obžalovaného. Státní zástupce na rozdíl od obvodního soudu dále zastává názor, že zde se nejednalo o použití donucovacího prostředku ze strany obžalovaného fakticky, byť zákonné podmínky k jeho použití evidentně dány byly s tím, že pokud měl být použit tento zákonný prostředek řádně, měla být zachována možnost ponechat poškozenému volbu, zda se v reakci na něj podvolí a zanechá protiprávního jednání či nikoli. Obžalovaný však v důsledku chybného vyhodnocení situace takovouto možnost poškozenému neumožnil. Podrobně pak státní zástupce rozebírá použití takovýchto služebních zákroků na nejzávažnější případy, kdy akcentuje podstatu právní regulace zdůrazňující subsidiaritu a přiměřenost zásahu do práv cizích osob. Rovněž vytýká soudu I. stupně nedostatečné zhodnocení důkazů vyjádřeného v odůvodnění napadeného rozsudku. Rovněž vytýká, že se soud I. stupně nevypořádal s tím, zda obžalovaný byl k použití zahrazení cesty vozidlem jako donucovacího prostředku řádně vycvičen. Domáhá se proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
4. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadeného zprošťujícího výroku rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru i poté, co doplnil dokazování odvolací soud v rámci veřejného zasedání, že odvolání státního zástupce je zcela nedůvodné.
5. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že

by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení napadeného rozsudku. Nálezací soud postupoval plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy aby za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu, kdy pouze některými důkazy doplnil soud odvolací důkazní situaci, konkrétně některé důkazy provedl znovu a provedl i důkazy, které sice soud I. stupně neprovedl, neboť je zřejmě nepovažoval za nezbytně nutné. Důkazy nálezací soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl ke správnému závěru i právnímu, že jednání obžalovaného nelze podřadit pod žádné ustanovení trestního zákoníku, s čímž se odvolací soud po doplnění dokazování rovněž musel ztotožnit. Na rozdíl od státního zástupce se odvolací soud nedomnívá, že by odůvodnění rozsudku soudu I. stupně trpělo takovými vadami, že by rozsudek nevyhověl znění ustanovení § 120 tr. řádu, přičemž odůvodnění napadeného rozsudku není v rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu.

6. Předně je nutno uvést, že pokud jde o skutková zjištění, ty ze strany státního zástupce jako správná koneckonců napadena ani nebyla. Státní zástupce je toliko přesvědčen, že jednání obžalovaného lze podřadit pod příslušné ustanovení trestního zákoníku uvedené v ustanovení § 147 odst. 1 tr. zákoníku, s čímž se však odvolací soud rozhodně ztotožnit nemohl. Odvolací soud si nemohl nepovšimnout i rozporu v samotném odůvodnění odvolání státního zástupce zatímco ve své obžalobě uvádí, že obžalovaný použil donucovací prostředek zahrazení cesty vozidlem ve smyslu § 52 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., ve svém odvolání naopak tvrdí, že se zde o donucovací prostředek fakticky nejednalo. Předně je nutno uvést, že odvolací soud, a to ve shodě se soudem I. stupně odmítá, že by v tomto případě šlo o běžnou dopravní nehodu. K dopravní nehodě dochází v podstatě vždy v důsledku nedbalostního jednání pachatele, kdy na straně pachatele chybí srozumění s následky nehodového děje, který nechce vyvolat. Obžalovaný dle své jediné použitelné výpovědi, kterou učinil při hlavním líčení však jednoznačně uvádí, že z jeho strany šlo o jednání záměrné, tedy jednání úmyslné, chtěné, kdy se rozhodl na základě informací, které měl, zamezit dalšímu počínání poškozenému T. B., tedy že aniž by dostal přímý rozkaz svého nadřízeného, který s ním byl ve vozidlu rozhodl se, že svým služebním autem vytvoří zátaras, přičemž předpokládal, že poškozený B. bude muset brzdit, zastavit, kdy zmínil u tu skutečnost, že za tímto zátarasem stála osobní motorová vozidla na červenou, čekající na zelený signál. Obžalovaný V. výslovně uvedl, že nechal projet ještě jedno vozidlo, šlo o vozidlo řízené svědkyní V. Ř. a poté zátaras vytvořil, kdy během několika vteřin přišel náraz motorky do přední části služebního vozidla. Obžalovaný V. tak jednoznačně popsal, že se rozhodl pro použití donucovacího prostředku, a to zahrazení cesty vozidlem, jak má na mysli ustanovení § 52 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb. ve znění pozdějších novel, o Policii ČR. Z tohoto důvodu rozhodně nelze posuzovat jednání obžalovaného za prostou „dopravní nehodu“. Otázkou posouzení tak bylo, zda za dané situace bylo použití tohoto donucovacího prostředku adekvátní a učiněné v souladu se zákonem č. 273/2008 Sb. (dále jen zákona o policii). Obecné podmínky použití donucovacího prostředku jsou uvedeny v § 53 zákona o Policii ČR. Podle § 53 odst. 1 tohoto zákona je policista oprávněn použít donucovací prostředek k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby nebo majetku, anebo k ochraně veřejného pořádku. Podle odstavce 2 § 53 je před použitím donucovacího prostředku policista povinen vyzvat osobu, proti které zakročuje, aby upustila od svého protiprávního jednání s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků. To však neplatí v případě použití prostředku k zabránění odjezdu vozidla, od výzvy s výstrahou lze upustit v případě, že je ohrožen život nebo zdraví osoby a zákrok nesnese odkladu. Ve shodě se soudem I. stupně má odvolací soud za prokázané, že poškozený T. B. byl pronásledován několika hlídkami policie, o této skutečnosti věděl, nedbal výzev k zastavení motocyklu a k podrobení se silniční kontrole, zcela bezohlednou jízdou ohrožoval ostatní účastníky dopravního provozu, k čemuž se koneckonců ve své výpovědi sám doznal, kdy uvedl, že se pohyboval rychlostí od 130 km/hod. do 150 km/hod., před hlídkou ujížděl zcela záměrně, neboť měl uložený zákaz řízení, jeho úmyslem bylo hlídkám policie ujet a někam se schovat, viděl služební vozidla, viděl jejich výstražné

majáky v činnosti, slyšel i policejní sirény. Připustil, že při vjezdu do Tišnovského tunelu se otočil, aby zkontroloval vzdálenost pronásledujícího policejního vozidla, posléze již nestačil dobrzdit.

7. Odvolací soud jako další důkazy provedl úřední záznamy ostatních hlídek zakročujících proti poškozenému B., z nichž je zřejmá a je zde popisovaná zcela hazardní jízda poškozeného T. B., která bezpochyby ohrožovala ostatní účastníky dopravního provozu, jakož i neúspěch policejních hlídek, poškozeného dosáhnout a zastavit. K jednání poškozeného T. B. došlo v neděli dne xxx v době turistické sezóny v širším centru Prahy, kdy T. B. svojí bezohlednou jízdou bezpochyby ohrožoval ostatní účastníky dopravního provozu. O to větším překvapením pro odvolací soud je skutečnost, že se státní zastupitelství s jednáním poškozeného T. B. vypořádalo toliko stíháním pro přečin maření úředního rozhodnutí a vykazání, za což byl odsouzen T. B. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8, sp.zn. 4 T 31/2017 ze dne 29. září 2017, kdy tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 2.12. 2017. Aniž by se státní zastupitelství vypořádalo se skutečností, zda poškozený T. B. svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto směru musí odvolací soud odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 4 Tdo 1094/2013, které obsahuje následující právní větu: obecné ohrožení – zákonný znak trestného činu obecného ohrožení podle § 272 tr. zákoníku, spočívající v tom, že pachatel „vydá lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví“ lze naplnit nejen tím, že větší osob, nejméně 7 je konkrétně a bezprostředně ohroženo ve stejném okamžiku, nýbrž i tehdy, jsou-li takto ohroženy v krátkém časovém intervalu postupně jediným souvislým nedělitelným jednáním pachatele. Taková situace může spočívat například v tom, že pachatel jako řidič osobního motorového vozidla během pronásledování policejními vozidly jede v centru města i mimo obec extrémně nepřiměřenou vysokou rychlostí, touto rychlostí na světelné červené znamení projede několik frekventovaných křižovatek, předjíždí vozidla z různých stran, a to i v odstavěném pruhu, dále pak znenadání opakovaně zabrzdí se snahou vyvolat hromadnou kolizi ostatních vozidel apod., přičemž v souhrnu těchto okolností vytvoří stav živelnosti a záměrně jej udržuje. Jednání poškozeného B. lze pod tato kritéria obecného ohrožení vyjádřené ve shora uvedeném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR předcházející jednání obžalovaného beze zbytku podřadit. V tomto směru je také nutno hodnotit přiměřenost zákroku ze strany obžalovaného V.. Odvolací soud vytýká státnímu zástupci, že se touto okolností nezabýval ani v podané obžalobě, ani v odvolání, kdy toliko posuzuje následek, a to poranění poškozeného B., aniž by se zabýval, jaký následek hrozil ve smyslu možné újmy na zdraví a na majetku ostatním účastníkům dopravního provozu, kteří byli ohroženi bezohlednou, nebezpečnou jízdou poškozeného T. B., kdy ani inspekce MV ČR v rámci přípravného řízení k tomuto jednání neopatřila žádné důkazy, byť to k prověření odůvodněnosti použití donucovacího prostředku ze strany obžalovaného bylo plně na místě. Tyto skutečnosti však vyplývají našťastí z úředních záznamů ostatních policejních hlídek, jako i z výslechu policistů. Nicméně inspekci MV ČR nic nebránilo vyžádat si například kamerové záznamy kamer provozovaných například městskou policií, k prověření jakým způsobem bezprostředně ohrožoval poškozený B. ostatní účastníky dopravního provozu. Přiměřenost použití donucovacích prostředků policisty byla řešena mimo jiné v řadě soudních rozhodnutí, kdy v tomto směru odkazuje odvolací soud na Soudní rozhledy č. 7-8/2014, jakož i na některá rozhodnutí Ústavního soudu ČR, který tyto skutečnosti ohledně přiměřenosti zákroku řešil. Jde například o rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II ÚS 416/2004, II. ÚS 45/1998, III. ÚS 480/2006, ale nejbližší se tomuto případu blíží rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 6 Tdo 1193/2012, který řešil případ, že pachatel nereagoval na výzvy policistů k vystoupení z vozidla a podrobení se dopravní kontrole, naopak vozidlo nastartoval a prudce zacouval do stromu, načež reagoval zasahující policista tím, že obuškem rozbil okénko dveří u řidiče, chytil obžalovaného za oděv a zabránil mu v ujetí vozidla, kdy tímto jednáním policisty samozřejmě hrozila hypotetická možnost zranění ujíždějícího řidiče, přičemž Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že zákrok policisty byl zcela adekvátní, kdy policisté reagovali na situaci konkrétně vzniklou a ve vztahu k ní zvolili prostředky, které podle zákona mohli použít. Obdobná situace platí i pro případ obžalovaného

nstržm. Š. V.. Obžalovaný byl informován, a to z policejních relací, že pronásledování poškozeného B. na jím řízeném motocyklu ze strany dalších autohlídek je neúčinné, poškozený jím ujížděl, policejní hlídky nemohly poškozeného dostihnout, před obžalovaným se v řádu vteřin objevila možnost dalšímu jednání poškozeného T. B., který bezpochyby ohrožoval účastníky dopravního provozu v takovém rozsahu, že jeho jednání bezpochyby detekovalo zákonné znaky zločinu obecného ohrožení dle § 272 tr. zákoníku, kdy se tak rozhodl vytvořit zátaras služebním vozidlem. V tomto směru musí opětovně odkázat odvolací soud na znění § 53 odst. 1 zákona o policii, že je policista oprávněn použit donucovací prostředek k ochraně bezpečnosti nejen své osoby, ale jiné osoby nebo majetku nebo ochraně veřejného pořádku. Odvolací soud totiž vytýká odvolání státního zástupce, jakož i dalším orgánům přípravného řízení v této trestní věci, se že vůbec nezabývaly otázkou dopravní situace, která byla za vytvořeným zátarasem ze strany obžalovaného a která jednoznačně vyplývá z videozáznamu pořízeném v Těšnovském tunelu. Je naprosto zřejmé, že za tímto zátarasem se nachází světelně řízená křižovatka ve tvaru „T“, kdy v době, kdy se sem obrovskou rychlostí přibližoval poškozený B., stála ve dvou pruzích v pruzích vozidla, která čekala na zelený signál, aby mohla opustit prostor křižovatky a do této dopravní situace přijížděl poškozený B. svojí hazardní jízdou, kdy jediným jeho cílem bylo ujet za ním jedoucí pronásledující policejní hlídce. Za situace, kdy poškozený předtím projížděl křižovatky na červený signál, nedbal pravidel silničního provozu, nelze očekávat, že by poškozený B. před touto křižovatkou zastavil, neboť by mu hrozilo dopadení ze strany pronásledující hlídky policie a bylo ze strany obžalovaného V. logické očekávání, že poškozený bude pokračovat v této hazardní jízdě bez ohledu na ostatní účastníky dopravního provozu, které touto hazardní jízdou vystavil nebezpečí újmy poranění či způsobení velké škody na majetku. V tomto směru doplnil dokazování odvolací soud i o technické parametry motocyklu, kterého poškozený B. užil ve své snaze ujet policejní hlídce. Jde o silný motocykl s maximální rychlostí 250 km/hod., kdy maximální rychlost tohoto motocyklu převyšuje maximální rychlost služebních vozidel policie, tov. zn. Škoda Octavia, tento motocykl má výkon 80 kW a hmotnost tohoto motocyklu, tzv. „suchá“, tj. bez jakýchkoliv náplní, činí 170 kg, kdy je opatřen palivovou nádrží až na 18 litrů paliva. Za situace, kdy tento motocykl musel mít nutně náplně, neboť by nebyl způsobilý k jízdě, seděl na něm poškozený B., je naprosto zjevné, že hmotnost tohoto motocyklu s hmotností jezdce musela přesáhnout nejméně 250 kg a šlo o „předmět“, který se pohyboval ulicemi Prahy rychlostí až 150 km/hod. Odvolací soud si tudíž položil otázku, jakou reálnou možnost měl obžalovaný V. k zastavení tohoto motocyklu, přičemž dospěl ve shodě se soudem I. stupně k jednoznačnému závěru, že jiný donucovací prostředek než zahrazení cesty služebním vozidlem ve smyslu § 52 písm. f) zákona o policii neměl a riziko možného střetu s tímto zátarasem musí vzhledem ke své bezohledné jízdě a k porušení zákona nést poškozený B. a nikoli policista. Aby byl takovýto zákrok účinný, musel být zároveň razantní, ke střetu motocyklu s vozidlem policisty obžalovaného V. by nikdy nedošlo, kdyby poškozený B. jel dovolenou rychlostí, o čemž svědčí závěry znaleckého posudku. Pokud poškozený B. s vědomím, že je pronásledován ostatními hlídkami policie zvolil takovýto způsob jízdy, navíc se v Těšnovském tunelu dle vlastního doznání ohlédl, aby zkontroloval, jak daleko jsou pronásledující policisté, čímž se nevěnoval situaci před svým motocyklem a posléze narazil do zátarasu vytvořeného obžalovaným policistou V.m, kdy došlo k poranění poškozeného B., tak za toto jednání musí nést odpovědnost toliko poškozený, neboť i ze strany odvolacího soudu byl zákrok policisty V. posouzen jako zcela adekvátní situaci navozené protiprávním jednáním poškozeného B., jak je shora uvedeno. Je zde nutno přihlížet v souladu s § 55 odst. 2 zákona o policii nejen k hrozícímu následku na straně poškozeného B., ale i k bezprostředně hrozícímu následku na životě, zdraví a majetku ostatních účastníků dopravního provozu, přinejmenším těch, kteří ve vozidlech čekali na zelený signál na křižovatce bezprostředně se nacházející za vytvořeným zátarasem ze strany obžalovaného. Tuto skutečnost však orgány činné v přípravném řízení (Inspekce MV ČR a dozorující státní zástupce) neřešily, nepřihlíděly k ní a neřeší ji ani státní zástupce ve svém odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně dospěl k závěru, že použití tohoto donucovacího prostředku bylo nejen v souladu s ustanovením

§ 53 odst. 1, jakož i § 55 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o policii, nemohlo dojít k protiprávnímu jednání ze strany obžalovaného. Zákon o policii výslovně stanoví, že policista při použití prostředku k násilnému zastavení vozidla dbá, aby nedošlo k ohrožení života nebo zdraví i jiných osob a aby život nebo zdraví osoby, proti které směřuje zákrok, byly ohroženy jen v nezbytné míře. Odvolací soud si je vědom skutečnosti, že k závažnějšímu následku na straně poškozeného B. nedošlo pouze vzhledem k jeho „umění“ řídit motocykl, kdy zvolil naprosto nejlepší způsob zmírnění následku, kdy v přímém směru motocyklu uvedl do prudkého brzdění, čímž postavil motocykl na přední kolo, kdy zadní kolo bylo několik desítek centimetrů nad vozovkou, čímž došlo v podstatě k vytvoření páky a po střetu s vozidlem řízeného obžalovaným došlo k vymrštění poškozeného, což byl nejlepší způsob, jak eliminovat ještě mnohem závažnější následky takového střetu. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně posoudil zákrok policisty nikoliv jako nehodový děj, ale jako legální použití donucovacího prostředku, a to zastavení bezohledného řidiče motocyklu porušujícího dopravní předpisy, který svým počínáním naplnil dle přesvědčení odvolacího soudu všechny zákonné znaky trestného činu obecného ohrožení dle § 272 tr. zákoníku, přičemž ze strany obžalovaného byl zvolen nejvhodnější a adekvátní postup při řešení této situace. Pokud by šlo o nezákonný zákrok policisty V., klade si odvolací soud otázku, vzhledem ke znění obžaloby, jakož i k odůvodnění odvolání státního zástupce, proč takové jednání obžalovaného nekvalifikovaly orgány činné v přípravném řízení jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku spáchaného v eventuelním úmyslu a proč za toto jednání, respektive nečinnost nestíhaly rovněž velitele hlídky a nadřízeného obžalovaného V., pprap. J. B., který byl s obžalovaným V. m ve vozidle a nedal mu rozkaz zátaras vozidlem nepoužít. Odvolací soud musí zejména odkázat na skutečnost, že obžalovaný byl pouhým řidičem autohlídky, kdy dalším členem byl nadřízený obžalovaného V., svědek pprap. J. B., přičemž z jeho výpovědi nevyplývá, že by tento manévr obžalovanému V. zakázal, přitom však byl obžalován toliko obžalovaný V., kdy tato skutečnost dle přesvědčení odvolacího soudu svědčí o jisté nejistotě orgánů činných v přípravném řízení při řešení této situace ba přímo alibismu. Dle přesvědčení odvolacího soudu je nutno dát policii dostatečné pravomoci a dostatečný pocit, aby se policisté nebáli zasahovat proti nebezpečným bezohledným pachatelům, kteří svým jednáním ohrožují ostatní občany, kteří dodržují zákon, v tomto případě ostatní účastníky dopravního provozu, přičemž musí zvolit takový razantní donucovací prostředek, které takovéto nebezpečí ze strany jiných osob přeruší a takovéto ohrožení odstraní, což učinil obžalovaný V., samozřejmě za situace, že takovýto služební zákrok bude zcela v souladu se zákonem a bude přiměřený dané situaci. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně pak odmítá takovéto jednání obžalovaného kriminalizovat a posuzovat jej jako trestný čin, neboť jeho zákrok, a to v intencích shora zmíněných rozhodnutí Ústavního soudu ČR jako zcela adekvátní dané situaci. Zcela odvolací soud odmítá, kdy obžalovaný V. měl na řešení situace pokud jde o jeho rozmysl, dobu několika vteřin, aby přemítal, zda se zúčastnil dostatečného počtu školení k tomu, aby mohl vůbec takovýto donucovací prostředek použít, jak zmiňuje státní zástupce ve svém odvolání. Obžalovaný V. je příslušníkem Policie ČR a pro odvolací soud není podstatný počet absolvovaných školení ale to, zda jeho zákrok byl v souladu se zákonem či v rozporu se zákonem, kdy v jeho případě dospěl odvolací soud k závěru, že šlo o zákrok zcela zákonný.

8. Za dané situace proto Městskému soudu v Praze nezbylo nic jiného, než odvolání státního zástupce posoudit jako nedůvodné, a proto jej zamítl.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 15. ledna 2019

JUDr. Luboš Vlasák, v.r.
předseda senátu